

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๘๓๔/๒๕๕๙

เรื่อง การดำรงตำแหน่งของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติในคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่าย (คณะรัฐมนตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ)

๑. ข้อเท็จจริงในคดีโดยสรุป

คณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่าย (คณะรัฐมนตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ) ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๔๐๔ (คนป.)/๑๓๓๙๔ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในคราวประชุมคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ ครั้งที่ ๓๓/๒๕๕๙ วันพุธที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ประชุมได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นการแต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ ที่แต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นการแต่งตั้งโดยฝ่ายบริหาร จะถือเป็นกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งในการบริหารราชการแผ่นดินที่เกี่ยวกับกิจการของสภา หรือกรรมการตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะตามบทบัญญัติในร่างมาตรา ๑๘๔ ของร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้องในข้อกฎหมาย และเพื่อให้เกิดความชัดเจนในเรื่องของการดำรงตำแหน่งของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติในคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ ที่ประชุมจึงได้มีมติให้หารือกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็นที่ว่า “กิจการของคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ ถือเป็นกิจการของสภา หรือเป็นกรรมการตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะตามบทบัญญัติในร่างมาตรา ๑๘๔ ของร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่”

๒. ประเด็นพิจารณาวินิจฉัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหารือของคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่าย (คณะรัฐมนตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ) โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วได้รับความจากผู้แทนฯ ชี้แจงในที่ประชุมว่า คณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ มีความประสงค์จะหารือด้วยว่า

เมื่อร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับผ่านการประชามติ) ประกาศใช้แล้ว การที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการในคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ นั้น จะถือว่าเป็นกรณีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามร่างมาตรา ๑๘๔ ของร่างรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

โดยที่ร่างมาตรา ๒๖๓ ของร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับผ่านการประชามติ) ได้บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังไม่มีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติที่ตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ยังคงทำหน้าที่รัฐสภาสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาต่อไป และให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ตามลำดับโดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปนั้น นอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม รวมทั้งเหตุแห่งการสิ้นสุดสมาชิกภาพตามที่บัญญัติไว้สำหรับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาตามที่ร่างรัฐธรรมนูญฯ บัญญัติด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในวรรคสอง (๒) (ข) ของร่างมาตรา ๒๖๓ จะได้บัญญัติให้นำเหตุแห่งการสิ้นสุดสมาชิกภาพตามมาตรา ๑๐๑ (๗) ซึ่งเป็นกรณีกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๔ และมาตรา ๑๘๕ มาใช้กับกรณีด้วยก็ตาม แต่ก็ได้กำหนดข้อยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๔ (๑) อันได้แก่ การไม่ดำรงตำแหน่งหรือหน้าที่ใดในหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ หรือตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ที่จะไม่นำมาเป็นเหตุสิ้นสุดสมาชิกภาพของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ดังนั้น การที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้รับแต่งตั้งตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๑ (๒) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ให้เป็นกรรมการในคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่าย (คณะรัฐมนตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ) จึงได้รับยกเว้นไม่เป็นเหตุให้ต้องสิ้นสุดสมาชิกภาพตามร่างมาตรา ๒๖๓ วรรคสอง (๒) (ข) ของร่างรัฐธรรมนูญฯ ดังกล่าวข้างต้น กรณีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาว่ากิจกรรมของคณะกรรมการประสานงาน รวม ๓ ฝ่ายฯ เป็นกิจการของสภาหรือเป็นกรรมการตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะตามข้อยกเว้นตามร่างมาตรา ๑๘๔ วรรคสอง ของร่างรัฐธรรมนูญฯ หรือไม่ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ปกติคณะกรรมการกฤษฎีกาจะให้ความเห็นทางกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับกฎหมายที่มีผลใช้บังคับแล้วเท่านั้น แต่ร่างรัฐธรรมนูญที่เป็นปัญหานี้ยังมีได้ประกาศใช้บังคับแต่เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดิน คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) จึงวินิจฉัยเรื่องนี้ให้เป็นกรณีพิเศษ

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่องเสร็จที่ ๑๓๓๖/๒๕๕๘

เรื่อง สำนักงานตำรวจแห่งชาติขอทบทวนความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับ มาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑. ข้อเท็จจริงในคดีโดยสรุป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๖.๒/๒๖๘๑ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ตอบข้อหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจซึ่งลาออกจากราชการเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามเรื่องเสร็จที่ ๑๕๑/๒๕๕๗ โดยในเรื่องเสร็จดังกล่าวคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) มีความเห็นว่า การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีผลเช่นเดียวกับการดำเนินการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาและอยู่ในความหมายของการสอบสวน ตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังนั้น การที่พลตำรวจตรี วิชัย สังข์ประไพ กับพวก ได้ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตั้งคณะกรรมการไต่สวนไว้แล้วก่อนที่จะลาออกจากราชการ จึงเป็นกรณีที่ถูกสอบสวนอยู่ก่อนออกจากราชการ และการสอบสวนได้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันออกจากราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงยังมีอำนาจและหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการลงโทษ พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต่อไป นั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รายงานผลการหารือให้คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) ทราบ และต่อมาสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๒.๑๒/๓๒๐ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แจ้งว่า ก.ตร. ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ ไม่เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) และเห็นชอบให้มีการทบทวนความเห็น โดยมีเหตุผลดังนี้

๑. พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ มีผลบังคับใช้ภายหลังพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงได้มีการบัญญัติยึดโยงถ้อยคำในส่วนของที่เกี่ยวข้อกับการดำเนินการให้เป็นไปตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ไว้โดยชัดเจน โดยในเรื่องการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจนั้นปกติแล้วจะไม่สามารถดำเนินการทางวินัยกับผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้วได้ แต่มาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ ได้บัญญัติข้อยกเว้นให้สามารถดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการตำรวจที่ออกจากราชการไปแล้วไว้สองประการ คือ ประการแรก ต้องเป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจผู้นั้นถูกสอบสวนในกรณีการกระทำความผิด

วินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้วก่อนออกจากราชการ และประการที่สอง ข้าราชการตำรวจผู้นั้น มีกรณีที่ถูก ข้อมูลความผิดตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตไว้แล้ว ก่อนออกจากราชการ โดยในกรณีที่มีการสอบสวนต้องดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ข้าราชการตำรวจผู้นั้นออกจากราชการ ซึ่งในกรณีของพลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดภายหลังจากที่พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ออกจากราชการไปแล้ว โดยไม่มีกรณีถูกสอบสวนในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจในส่วนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไว้ ดังนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยพลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ได้

๒. การที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) มีความเห็นว่า การดำเนินการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีผลเช่นเดียวกับการดำเนินการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาและอยู่ในความหมายของการสอบสวนตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ นั้น เป็นการตีความในลักษณะ ขยายความของคำว่า “สอบสวน” ซึ่งไม่น่าจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากการสอบสวนต้องเป็นการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการนั้น ๆ โดยในส่วนของข้าราชการตำรวจได้มีการกำหนดไว้แล้วอย่างชัดเจนในมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติ ตำรวจแห่งชาติฯ กล่าวคือ เมื่อข้าราชการตำรวจผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน การสอบสวนจึงเป็นขั้นตอน การดำเนินการทางวินัยที่อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาของข้าราชการตำรวจผู้ถูกกล่าวหา ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการสอบสวนต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน ตลอดจน วิธีการดำเนินการสอบสวนตามที่กฎ ก.ตร. ได้กำหนดไว้ ส่วนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น มิใช่เป็นการดำเนินการทางวินัยที่อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัติ ตำรวจแห่งชาติฯ อีกทั้งมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ ได้บัญญัติโดยใช้ถ้อยคำ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ไว้แล้ว โดยในขั้นตอนการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนร้องเรียน ขั้นตอนการไต่สวน ข้อเท็จจริง และสุดท้ายคือขั้นตอนของการชี้มูลความผิด แต่มาตรา ๙๔ ดังกล่าวมุ่งหมายเฉพาะ ขั้นตอนการชี้มูลความผิดเท่านั้น โดยได้บัญญัติถ้อยคำไว้ว่า “มีกรณีถูกชี้มูลความผิด” จึงมีความชัดเจนว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์ต้องการข้อเท็จจริงตั้งแต่วันที่ชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นต้นไป มาเป็นจุดตัดหรือจุดพิจารณาว่า ณ วันชี้มูลความผิดทางวินัยนั้น หากผู้ถูกกล่าวหา มีสถานภาพเป็นข้าราชการตำรวจอยู่ก็สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ แต่ถ้าไม่มีสถานภาพ เป็นข้าราชการก็ไม่สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้อีกทั้งการตีความขยายความไปถึงขั้นตอน การไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นขั้นตอนก่อนที่จะมีการชี้มูลความผิดอันเป็นการกำหนดให้ผู้บังคับ บัญชาต้องก้าวล่วงไปพิจารณาถึงขั้นตอนของการไต่สวนข้อเท็จจริงที่อยู่ในอำนาจการดำเนินการ ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยนั้น อาจเป็นการตีความที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของมาตราดังกล่าว และจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้มาตรา ๙๔ เนื่องจากอาจเกิดความลักลั่นในการปฏิบัติขึ้นได้

๓. การที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) นำคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสรีที่ ๑๓๖๒/๒๕๕๖ ซึ่งเป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับอดีตข้าราชการพลเรือนสามัญมาเทียบเคียงกับกรณีของ พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก นั้น ไม่สามารถนำมาเทียบเคียงกันได้ เนื่องจากกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจมีความแตกต่างกับกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินการกับข้าราชการตำรวจที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยแต่ได้ออกจากราชการไปแล้ว ก็มีกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการไว้แตกต่างกัน อีกทั้งในคำวินิจฉัยดังกล่าวคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นไว้ตอนหนึ่งว่า “เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดว่าข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่การพิจารณาลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญจะสามารถกระทำได้เพียงใดและอย่างไรโดยต้องเป็นไปตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญ” แสดงให้เห็นว่าการจะลงโทษข้าราชการที่ถูกชี้มูลความผิดตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องบังคับใช้หรือดำเนินการให้เป็นไปทั้งในส่วนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ และกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการที่ถูกชี้มูลนั้น ๆ ประกอบกัน ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) ได้เคยมีความเห็นไว้ในเรื่องเสรีที่ ๕๖๖/๒๕๕๓ ว่า “การจะดำเนินการทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เพียงใดและอย่างไร ต้องเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ใช้กับข้าราชการที่ถูกดำเนินการทางวินัยส่วนมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ เป็นแต่เพียงบทบัญญัติที่ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกเท่านั้น” เมื่อนำคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องเสรีที่ ๑๓๖๒/๒๕๕๖ และเรื่องเสรีที่ ๕๖๖/๒๕๕๓ ดังกล่าวมาเทียบเคียงกับกรณีของพลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวกแล้ว เห็นได้ว่า แม้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติชี้มูลความผิด พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยแก่พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ก็ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามที่พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ ได้บัญญัติไว้ด้วย ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดภายหลังจากที่พลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ออกจากราชการไปแล้ว สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยกับพลตำรวจตรี วิชัยฯ กับพวก ต่อไปได้ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยในกรณีดังกล่าว เพื่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะได้ยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

๒. ประเด็นพิจารณาวินิจฉัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยมีผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า ข้อหารือนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าการสอบสวนในกรณี การกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ หมายความว่ารวมถึงการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ อย่างไร ซึ่งคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า การตีความมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ ย่อมไม่อาจตีความให้มีผลขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ซึ่งเป็นกฎหมายประกอบ รัฐธรรมนูญได้ เมื่อมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดข้าราชการ ผู้ใดแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็น ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ กำหนดให้การพิจารณาลงโทษ ทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจที่ออกจากราชการไปแล้วสามารถกระทำได้ หากข้าราชการตำรวจ ผู้นั้นถูกสอบสวนการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้วก่อนวันที่ข้าราชการตำรวจ จะออกจากราชการ และการสอบสวนได้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ ข้าราชการตำรวจออกจากราชการ โดยมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง ไม่ได้บัญญัติว่าการสอบสวน ดังกล่าวจะต้องเป็นการสอบสวนตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ เท่านั้น ดังนั้น การดำเนินการ ไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีผลเช่นเดียวกับการดำเนินการสอบสวนของผู้บังคับบัญชา และอยู่ในความหมายของการสอบสวนตามมาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ ด้วยเช่นกัน สำหรับข้ออ้างว่าวิธีการ ขั้นตอน และกระบวนการในการสอบสวนของข้าราชการตำรวจ มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแตกต่างจากที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น เห็นว่า ความแตกต่างดังกล่าวหาเป็นเหตุให้เป็นการลบล้างผลแห่งการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ เพราะการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมเป็นไปตามวิธีการ ขั้นตอน และกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตฯ และมีผลให้หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) จึงมีความเห็นตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ที่ได้ให้ไว้ในบันทึกสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจซึ่งลาออกจากราชการ เพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมือง (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๑/๒๕๕๗) ๑